

ק"פ 56018/12 - נהאד סביח נגד בנימין גמליאל

בית משפט השלום בירושלים

ק"פ 19-12-56018 סביח נ' גמליאל

בפני כבוד השופט דב פולוק
הקובל נהאד סביח
נגד בנימין גמליאל
הנאשם

החלטה

בפני בקשה לדון בעונש המקדימות אותו העלה הנאשם הנאשם בתגובה לקובלנה הפלילית שהוגשה כנגדו.

בקובלנה הנדונה, מואשם הנאשם ביצוע העבירות הבאות:

עבירה של אויומים, עבירה לפי סעיף 192 לחוק העונשין, תשל"ג-1977 (להלן: "חוק העונשין"),

עבירה של פציעה, עבירה לפי סעיף 334 לחוק העונשין,

עבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש, עבירה לפי סעיף 380 לחוק העונשין,

עבירה של היזק בזדון, עבירה לפי סעיף 452 לחוק העונשין.

לפי הנטען בכתב הקובלנה, הקובל הינו קיבל לביצוע עבודות חמל, והבעליים של חברת "אבי אדים עבודות חמל בע"מ" (להלן: חברת "אבי אדים").

לטעמו, ביום 12.6.2013 נחתם הסכם בין הקובל לבין חברת "גמליאל עבודות חמל בע"מ". באמצעות הסכם זה התchiaבה חברת "אבי אדים" באמצעות הקובל, לבצע עבודות חמל ב"פרויקט משואה" בירושלים.

בסמוך לאחר ההתקשרות החוזית האמורה העביר הקובל ציוד חיווני לשטח הפרויקט ובו מכונה שבתוכה ציוד משרד. כעבור פחות משנה עליו היחסים העיקריים שבין הצדדים על שירטון.

ביום 18.3.2014 בשעה 04:40 בוקר או בסמוך לכך, נכנס מר גמליאל ביניין, הנאשם, לשטח הפרויקט, ולטענת הקובל תקף אותו בפרעوت, נתן לו אגרופים בפנוי, והכה אותו באמצעות כלי הנשק שאחז בידו וגרם לו לחבלות בצוואר, בראש, באף, ברגל ימין במותניים ולהמתומה במצח.

כמו כן, מוסיף הקובל כי הנאשם איים לפגוע בו באמצעות אקדח שאחז בידו.

עמוד 1

כל הזכויות שמורות לאתר פסקי דין - verdicts.co.il

לאחר מכן ניגש הנאשם אל משרדו של הקובל, הפרק שולחנות וקרע ניירות וגרם בכך נזק לרכשו של הקובל. כוחות משטרת הוזעקו למקום וחילצו את הקובל והעבירו אותו לקבלת טיפול רפואי בבי"ח הדסה. נסיבות האירוע נחקרו במשטרת בעקבות תלונה שמסר הקובל כנגד הנאשם, וכל צד מסר את גרסתו.

טענותיו המקדמיות של הנאשם:

ה הנאשם טוען **לקיוון** של מעשה בית דין בקובלנה הנדונה. הוא מציין שביום 15.3.2015 הגיע הקובל כתוב תביעה בת.א. 29932-03-15 נגד הנאשם בה טען, בין היתר, שה הנאשם תקף את הקובל.

לטענתו סעיף 4 לכטב הקובלנה מהוות העתק מדוקן לאמור בסעיף 21 לכטב התביעה.

בסעיף 31 לכטב התביעה האזרחיית מבקש הקובל מבית המשפט לקבוע שהתקיימו יסודות עולות התקיפה במקרה הנדונה.

במהלך הדיונים הגיעו הצדדים להסכמה לפיה פסק הדין ינתן על פי החומר הקיים בתיק ובלא צורך בהגשת ראיות נוספת.

ביום 28.2.2018 ניתן פסק הדין בתביעה האזרחיות ובה נקבע על ידי בית המשפט שבဟדר ראיות בשאלת מי היה התקוף באירוע ולמי עומדת טענה של הגנה עצמית אין מנוס מ答辩ה התביעה.

על פסק דין זה לא הוגש ערעור ומשכך הוא הפרק לחלווט.

במקרה דנן, סובר הנאשם שהן העילה זהה והן הפלוגתא זהה.

כמו כן מציין הנאשם שביום 18.3.2014 הגיע הקובל תלונה במשטרת כנגד הנאשם בגין איומים ותקיפה הגורמת חבלה של ממש כנגד הנאשם.

ביום 26.5.2014 נסגר תיק המשטרת מחוסר ראיות.

על החלטת הסגירה לא הוגש ערר מטעם הקובל.

עוד מציין הנאשם שמיום שנסגר תיק המשטרת ב-26.5.2014 ועד להגשת הקובלנה הפלילית חלפו מעל ארבע שנים מההווים שהיו בלתי סביר.

לאור האמור סובר הנאשם שיש לדחות את הקובלנה .

תגובה הקובל לטענות המקדימות הינה כי בקשה הנאשם בבחינת כריכת הליך פלילי בהליך אזרחי, שבמרכזו עילות חיוב כספיות, ואשר לאណדו כלל מעשי הנאשם במישור הפלילי.

לפיך סובר הקובל כי יש לדחות את בקשה הנאשם.

דין והכרעה:

העיקרון של "מעשה בית דין" מושחת על שתי טענות עיקריות: טענת "השתק עילה" וטענת "השתק פלוגתא".

טענת "השתק עילה" תקום בזמן שה התביעה נידונה לגופה והוכרעה ע"י בית משפט מוסמך, איזו שוב אין להיזקן ל התביעה נוספת בין אותם הצדדים או חליפיהם, אם זו מבוססת על עילה זהה.

ואילו טענת "השתק פלוגתא" לפיה אם במשפט הראשון הועמדה בחלוקת שאלה עובדתית שהייתה חיונית לתוצאה הסופית והוא הוכרעה שם במפורש או מכללא, איזו יהיו בעלי הדין וחליפיהם מושתקים להתיידן לגבייה מחדש במשפט השני. זאת על אף אי ההזאות בין עילות התביעה בשני המשפטים.

השאלה אותה יש לבחון היא אם הטענה המסוימת הנדונה מקימה פלוגתא שונה מהותה מזו שכבר נדונה והוכרעה בין הצדדים בהתיידנות הקודמת. הינו שאין בעל הדין מבקש לסתור באמצעותה מצא קודם שנקבע בפסק דין סופי על ידי בית משפט המוסמך הקודם שדן בעניינו. אם בעל הדין מבקש באמצעותה עצמה טענה לחזור לדון באותה פלוגתא, אף אם הפעם מזויה מעט שונה הרי שיקום בעניינו "השתק פלוגתא" והוא יהיה מנوع מלהיות כן בהתיידנות השנייה.

הפסיקה קבעה מספר כלליים לצורך קביעת תחולת הכלל של "השתק פלוגתא" בחלוקת הנדונה והם:

א. בבחינת זותת הפלוגתא - דהיינו, על בית המשפט לבחון האם הפלוגתא העולה בכל אחת מההתידניות היא אותה פלוגתא, על רכיביה המשפטיים והעובדתיים.

ב. נדרש שהפלוגתא הוכרעה בקביעת מצא פוזיטיבי - דהיינו, יש לבחון שבין הצדדים התקיימה התידניות בכל הנוגע לפלוגתא זו ולא רק שהנקודה העובדתית שנטענה הועמדה בחלוקת המשפט הקודם הוכרעה, אלא ההתיידנות הסתימה בהכרעה מפורשת או משתמעת ונקבע לגבייה מצא פוזיטיבי, ככלומר נקבע לגבייה מצא חיובי להבדיל מממצא של חוסר הוכחה.

ג. נדרש שההכרעה בפלוגתא הייתה חיונית לפסק הדין שנית בתובענה הראשונה, להבדיל מכל הכרעה שולית שאינה נחוצה לביסוסו של פסק הדין בתובענה הראשונה.

ד. כמו כן, נדרש שמדובר באותו בעלי דין או חליפיהם.

(ראה למשל: בע"א 4087/04 גורה נ' בנק לאומי לישראל בע"מ, (ניתן על ידי השופטים פורקצ'יה, גראניס

וארבל, ביום 20.9.2005).

באשר לכלל השני, עולה ממנה שנדרש כי ההחלטה בפלוגתא תהיה בקביעת מצא עובדתי או מסקנה משפטית לחובתו של בעל הדין אשר נגדו מועלית טענת השתק הפלוגתא. כמו כן עולה ממנה שהשתק הפלוגתא יחול רק במקרה של מצא חיובי, להבדיל מממצא של חוסר הוכחה.

בעניין זה נקבע שאם נדחתה תביעה בשל אי הרמת נטל השכנוע, הרי שמדובר בקביעת מצא פוזיטיבי.

מן האמור עולה שאין משמעותות לכך שבית המשפט בהתייננות הראשונה קבע שהפלוגתא הוכחה באופן חיובי או שלילי, לפי גרסת בעל דין זה או אחר, או שקבע שהוא דוחה את טענתו של בעל דין כיוון שלא עלה בידו להוכיחה.

בכל המקרים האמורים קביעתו של בית המשפט הראשון מחייבת ומהווה "השתק פלוגתא" בהתייננות נוספת בינם לביןם ביחס לאותה שאלה. נציג שהעובדת שבעל דין עליו היה מוטל נטל השכנוע באותה התהיינות לא הצליח להרימו בהוכחותיו וגרסתו נדחתה מחוסר הוכחה אינה רלוונטית לעניין זה ודי בכך שאותו בעל דין קיבל את הזדמנותו לטעון בפני בית המשפט.

בעניין זה נוסיף ש"העדר מממצא פוזיטיבי" מתקיים כאשר לבעל דין לא ניתנה אפשרות להוכיח טענותיו, לדוגמא במקרה של אי הגשת כתב הגנה או אי התיצבות לדין, כאמור, לא במקרה בו נשמעו ראיות ובסיום של יום קבע בית המשפט כי הטענה לא הוכחה.

נראה על כן שאין מנוס מלפרש כך "מצא חיובי", שכן בסיס הכלל של "השתק פלוגתא" עומד עקרון סופיות הדיון. לו יציר שקביעת בית המשפט הראשון לפיה דחית טענה מחייבת אי עמידה בנטל הוכחה אינה מהויה מממצא פוזיטיבי ואינה מקימה בשל כך השתק פלוגתא, היה נוצר מצב שבו בעל דין שהפסיד בהליך קודם יכול תמיד, משומם שלא עמד בנטל להוכיח תביעתו, לטען כי לא חל בעניינו "השתק פלוגתא" ולהזדין פעם נוספת, תוך שהוא מבצע "מקצת שיפורים". מצב זה אינו מתקבל על הדעת והוא כמובן עקרון סופיות הדיון.

כעת נבחן האם במקרה דנן מתקיימים תנאים של "השתק פלוגתא".

בחינת כתב התביעה האזרחי למול כתב הקובלנה שבפני מעלה שאכן עסוקין בפלוגתא זהה.

בסעיף 21 לכתב התביעה האזרחי שהוגש כנגד הנאשם נכתב:

"דבריו ואימויו של הנتبע 2 עלו מדרגה וחצנו כל גבול לאחר שבבוקר يوم 14.3.18, בסביבות השעה 07:40, הגديل הנتبע 2 העשות עת תקף את התобע 2 בפריאות ובaczroity, אימם לפגוע בו באמצעות אקדח שאחז ביד, נתן לו מכות אגרופים בפניו, הכה אותו באמצעות נשק שאחז בידו, וגרם לו חבלות בצוואר, בראש, באף, ברגל ימין, במותניים וכן להימתו מהמצח".

זאת לציין כי התובע 2 הותקף באופן זדוני, ללא הטענות שקדמה למעשה התקיפה, וכי התקיפה נועדה לגרום

לו לצתת בכוח ממתחם העבודה ולסייע את ההתקשרות עם הנتابעת באופן ברינוי ובלתי חוקי. מעלה מזאת, מעשה התקיפה, שנועד לשמש דין עצמי ובא להחליף את הדריכים החוקיות לסיום כל התקשרות חזית עם התובעת, כוון להשפיל את כבוד התובע 2...ונועד בראש ובראשונה להטלת אימה על התובע 2 ביחד עם פועליו..."

ובהמשך כתוב התביעה בסעיף 31א:

"התובע 2 יטען כי התובעים חייבים, ...לפוצתו בגין הנזקים הלא ממוניים שנגרמו לו בעקבות תקיפתו בידי הנتابע 2 במהלך עבודתו ושהותו באתר העבודה...לפיכך, ובהינתן לעובדה כי התובע הותקף במהלך עבודתו, בעקבות בריגנות רפואיות ואלימות שנקט נגד גופו של התובע ובוצעה בהעדר הסכמה מטעמו, ברוי שביהם" ש הנכבד יתבקש לקבע כי התקיימו יסודות עולות התקיפה במלואה, ובוארה נגזר להוראות על חיזב הנتابעים, ביחיד או כל אחד לחוד, לפצצת את התובע 2 בגין נזקי הלא ממוניים (השפלה, כאב, סבל, עוגמת נשף וכיוצא ב בסך של 30,000 ₪")

בכתב התביעה עלית התביעה המועלת על ידי התובע, דהינו, הקובל במקורה דין הינה עולת התקיפה לפי סעיף 23 לפקודת הנזקן.

ואילו בכתב הקובלנה שבפניו נטען כי:

"...ביום 18.3.14, בשעה 04:40, בבוקר או בסמוך לכך, נכנס הנאשם לשטח הפרויקט, והוא תקף את הקובל בפריאות ובaczירות, איים לפגוע באמצעות אקדח שאחז בידו נתן לו מכות אגרופים בפניו, הכה אותו באמצעות כלי הנשק שאחז בידו וגרם לו לחבלות בצוואר, בראש, באף, ברגל ימין, במוחניים וכן להימתו מהמצח.."

בمعنى המתוירים לעיל, ביצע הנאשם עבירה של איומים כלפי הקובל, פצע את הקובל, תקף אותו Tipha הגורמת חבלה של ממש וגרם היזק בזדון לרכוש השיר לקובל"

ההשוואה בין כתב התביעה לקובלנה מעלה שתאור העובדות של הפלוגטה האמורה אף נוסח באופן מילולי זהה בשניהם.

באשר לשאלת האם נקבע בפסק הדין שניית בתביעה האזרחות, במפורש ומכליל ממצא פוזיטיבי כנדרש לצורך קביעתו של "השתק פלוגטה". הרוי שעיוון בפסק הדין שניית בתביעה האזרחות על ידי כב' השופטת מורייה צ'רקה, ביום 28.2.2018, מעלה שנקבע בו כי:

"הצדדים הגיעו להסכמה לפיה פסק הדין יינתן על פי החומר הקיים בתיק, ובלא צורך בהגשת ראיות נוספות".

ובהמשך פסק דין נקבע כי:

"באשר לטענות אודות הקטעה שפרצה בין התובע לבין הנتابע, בכתב הטענות ישנו תיאורים סותרים באשר

לנסיבות בהן פרצה הקטטה, ובעיקר בשאלת מי החל בה. בהדר ראיות בשאלת מי היה התקף באירוע ולמי עומדת טענת הגנה עצמית, אין מנוס מדוחית התביעה והتبיעה שכגד גם בנסיבות זו".

מן האמור בפסק הדין עולה שהتبיעה בפלוגתא הנדונה נדחתה בשל העדר ראיות בשאלת מי היה התקף באירוע ולמי עומדת טענת הגנה עצמית.

כפי שראינו, נראה אם כן שקביעה מעין זו מהוות "קביעת ממצא פוזיטיבית" בהתאם לדרישות לשם קביעתו של "השתק פלוגתא".

כך נקבע למשל גם בע"א 10443/08 **לופו נ' בנק איגוד לישראל**, (ניתן על ידי השופטים נאור, ארבל ודנצינגר, ביום :22.7.2010

"**בית משפט זה קבע ממצא פוזיטיבי לפיו גרסה של המערערת לא הוכחה במידה הودאות הנדרשת....ולא ניתן לאפשר לכל צד החפש בכך, לאחר שלא השיג את מבוקשו ב"סבב הראשון", לעורוך מקרה שיפורים ולפוגוע באינטרס של בעל דין שאוזכר לעיל - שלא יוטרד בשנית לגבי פלוגתא בה התدين בעבר בבית המשפט.**"

בהתאם כאמור, נראה שגם במקרה ב מקרה דין הקביעה לפיה הפלוגתא הוכרעה ונדחתה בשל העדר ראיות מהוות ממצא פוזיטיבי לצורך קביעתו של "השתק פלוגתא".

בעניין זה נוסיף על האמור שכפי שעולה מדברי ב"כ הקובל בעמ' 7 לפרטוקול הדיון מיום 14.3.2021, גם בקובלנה שבפניו לא הובאו ראיות נוספות, כך טוען ב"כ הקובל בדיון:

"**ב"כ הקובל: לא עלה בידינו לבצע את המשימה שלנו מול המצהירים. כל אחד מסיבותינו לא חתום על התצהיר. אנו נצמדים לכתב הקובלנה ולתצהיר שהוגש לבית המשפט....לנו יש עד אחד...**"

ב"כ הקובל: אנו נשמכים על עדות הקובל, אנו נבקש מבית המשפט לקבוע להוכחות ושנראה לבית המשפט את גרסת הקובל בעניין התקיפה האiomים".

כמו כן, בהתאם לאמור נציג שגם התלונה שהגישי הקובל במשטרת ביום 19.3.2014, כנגד הנאשם בשל ביצוע עבירות של איומים ותקיפה הגורמת חבלה של ממש. באשר לתלונה נתנה החלטת המשטרה לפיה:

"התיק נסגר בעילת חוסר ראיות בתאריך 26.5.14."

בסיומו של דבר, עיון בכתב הקובלנה והשוואותו של כתב התביעה שהוצע בפניו בכתב הקובלנה הנדון, מעלה שה"פלוגתא" באשר לשאלת התקיפה הנטענת על ידי הקובל זהה בשניהם, אף נושא באופן מילולי זהה בשני כתבי דין. כמו כן, בהתאם לדרישות הפסיכיקה הממצא שנקבע בתביעה האזרחות באשר לפלוגתא הנדונה הינו ממצא פוזיטיבי,משמעותי לצורך ההכרעה בפסק הדין. כמו כן, אין חולק שעסקין באותו דין החלוקים בתביעה האזרחות ובקובלנה שבפניו.

נראה עם כן שמתקימים במקורה דן התנאים האמורים ועל כן אני סבור כי קם בעניינו "השתק פלוגתא" ובההתאם לכך, דין הקובלנה שבפניו להידחות בשל "מעשה בית דין".

הדין שנקבע ליום יג' חשוון תשפ"ב 19.10.21 בטל.

המציאות תודיע את תוכן החלטתי לצדדים ותגנוז את התקיק.

ניתנה היום, י"ב חשוון תשפ"ב, 18 אוקטובר 2021, בהעדר
הצדדים.